

In memoriam - Gyetvai Laci bácsi

2013 augusztus 29. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Gyetvai csak a Ferencvárosi Torna Clubban játszott pályafutása során, amellyel háromszoros magyar bajnok (1937/38, 1939/40, 1940/41), háromszoros Magyar Kupa-gy?ztes (1941/42, 1942/43, 1943/44) tudott lenni. A korábbi kiválóság 230 alkalommal lépett pályára egyesületünkben és 83 gólt szerzett.

A válogatottban 17-szer szerepelt, és 3-szor volt eredményes.

* * *

Az alábbiakban, egy még 2011. decemberében készült nagyszer? interjúval állítunk emléket a *Fradi Szív? Örökös Bajnoknak!*

Egy hozzám hasonló Fradistának mindig óriási élmény egykori fantasztikus labdarúgóinkkal találkozni. Különlegesen megtisztel?, ha egy ilyen találkozó alkalmából saját lakásán fogad egy olyan legenda, mint Gyetvai László, a ma él? legid?sebb válogatott Fradi játékos. Egy nagyon kedves barátom – egykor szintén els? osztályú labdarúgó – Muraközy Tibor segítségével jött létre ez a találkozó és külön öröm volt számomra, hogy Gyetvai Laci bátyám jóval túl a kilencvenen is remek hangulatban és nagy örömmel fogadott minket XV. kerületi otthonában.

A Zsókavár utcában lév? lakásba érkezve az ünnepelt sportoló rendkívül kedves és fiatalos lánya kísért be édesapjához, akir?l immár 23 éve gondoskodik, hiszen sajnos az egykori balszéls? 1988-ban megözvegyült.

- Laci bácsi! Több internetes annales is 1918. december 18-ra teszi az Ön születésnapját, pedig ha jól tudom már 11-én meglátta a napvilágot?
- Jól tudja, hiszen 1918. december 11-én születtem a felvidéki Zólyomban. Valószín?, hogy valahol, valamikor elírhatták a dátumot és néhányan ebb?l a kissé hibás adatból indultak ki. Egyébként olyan nagy jelent?sége nincs a dolognak, hiszen így is úgy is kilencvenhárom vagyok.

- Azért sok Önnél fiatalabb is örülne, ha ilyen remek egészségnek örvendene, ami nyilván a sportemberhez ill? életmódnak és nem mellékesen a Fradizmusnak is köszönhet?.
- Szüleimmel már egészen kis gyermekként Budapestre költöztem és mivel mindig is a zöld fehérek rajongója voltam, ezért 15 éves koromban, 1933-ban – úgy négyszázad magammal – jelentkeztem egy toborzóra, ahol Izsák Zsigmond – Zsazsa bácsi – azonnal szólt a szertáros Manci néninek, hogy biztosítson részemre egy gyönyör? zöld fehér felszerelést. Mondanom sem kell, hogy akkor a világ legboldogabb gyereke voltam és attól kezdve számomra

csakis a Ferencváros létezett.

- Rögtön a balszéls? posztjára került?
- Azon a bizonyos toborzón el?ször kötetlenül játszottunk mi gyerekek, tehát amolyan grundfoci jelleggel mindenki bejátszotta a pálya minden részét, de mivel hamar kiderült, hogy bal lábbal ügyesebben bánok a labdával és meglehet?sen nagy végsebességgel rendelkezem, ezért Zsazsa bácsi elhatározta, hogy bal oldali támadót farag bel?lem. Talán sikerrel.

- Ezt követ?en végigjárta azt a bizonyos szamárlétrát, vagyis egy évig a kölyök-, majd az ifi- végül pedig az amat?rcsapatban szerepelt. Gyors karrier volt az Öné, hiszen 1937-ben már bemutatkozhatott az akkoriban nem csak a nevében profi NB I-ben.
- Nyugodtan mondhatom, hogy fantasztikus gárdába csöppentem, hiszen olyan társakkal futhattam ki a pályára hétr?l hétre zsúfolt lelátók el?tt az Üll?i úton, mint Sárosi György és Béla, Lázár Gyula – a legendás Tanár úr – Toldi Géza, a kapus Háda József vagy a szintén válogatott Kemény Tibor, akit?l nemes küzdelemben sikerült megszereznem a 11-es számú mezt.

- És ugyebár a sikerek sem maradtak el.
- Így igaz. Rögtön az els? szezonban bajnokságot és Közép Európa Kupát sikerült nyernünk, a hazai meccseken pedig rendre 30-40 000 szurkoló el?tt játszottunk, akiknek nem okozhattunk csalódást.

- Akkori mestereinek is sokat köszönhet, ugye?
- Izsák Zsazsa bácsiról már tettem említést, a korosztályos együttesekben a százszázalékos bajnokságot nyer? együttesünk kapusa, Amsel Ignác keze alatt is pallérozódtam, majd Blum Zoltán volt az, aki el?ször bizalmat szavazott nekem az els? csapatban.

- Sajnos nem adatott meg Laci bácsinak az, hogy világbajnokságon szerepelhessen, pedig már 1938-ban, a franciaországi vb évében felhúzhatta magára a címeres mezt.
- Igen a világbajnokságra utazó keretbe még nem kerültem be, de az év decemberében, Glasgowban Skócia ellen Dietz Károly beállított a világ akkori második legjobb válogatottjába.

- Talán kevesek számára egyértelm?, hogy miért 23 évesen, 1942-ben a németek ellen volt utoljára a nemzeti csapat tagja?
- Ebben bizony egy sajnálatos sérülés a ludas, ugyanis az egyik bajnokin részleges izomszakadást szenvedtem és mivel abban az id?ben még nem lehetett cserélni, a pályán kellett maradnom. Képzelheti, hogy a kínok kínját éltem át olyan állapotban, pedig ha akkor rögtön lejöhetek a gyepr?l és id?ben megkapom a megfelel? orvosi ellátást, talán sok minden másképp alakul a pályafutásomban és lehet, hogy nemcsak tizenhétszeres válogatott lettem volna! Persze így sem panaszkodom, csodálatos éveket töltöttem az Üll?i úton játékosként és kés?bb a tartalékcsapat edz?jeként egyaránt.

- Ha egyetlen játékost kellene kiemelnie a korabeli társai közül, akinek játéka a legnagyobb hatást gyakorolta Önre, ki lenne az?
- Lázár Gyula. ? valóban a futball professzora volt, nem véletlenül kapta a „tanár” becenevet. Olyan fantasztikus játékintelligenciával és gömbérzékkel rendelkezett, hogy annak tényleg csodájára járt minden futballrajongó. Szerelései, támadásindításai mindig élményszámba mentek és emellett emberileg is kiváló volt. Nem véletlenül szerepelt majd’ ötvenszer a válogatottban, pedig akkoriban jóval kevesebb nemzetek közötti meccset rendeztek, mint manapság.

- Ha már a trénereket említettük, szintén dolgozott annál a Ferencvárosnál, amelyben Ön is szerepelt egy másik legenda, Tóth-Potya István, akinek élete tragikus véget ért.
- Valóban legenda ? is, hiszen játékosként és edz?ként is bajnoki címet szerzett nálunk, majd utána valakik – talán túlzottan is – belehajszolták a politikai szerepvállalásba és ez vezetett oda, hogy végül a nyilas diktatúra áldozata lett. Nem szabad lett volna ennek így történnie.

- A háborút követ?en már csak három esztendeig csodálhatták a szurkolóink az Ön fantasztikus széls?játékát.
- Legnagyobb sajnálatomra az a bizonyos sérülés nem múlt el nyomtalanul, újra és újra el?jött és ennek következtében már kevésbé bírtam a meccsek egyre nagyobb iramát. 1948-ban ezért a visszavonulás mellett döntöttem. Utolsó bajnoki meccsem azért igencsak emlékezetesre sikeredett. A Csepel ellen játszottunk afféle bajnoki dönt?nek is beill? meccset, ahol már egy esetleges döntetlen is pályafutásom negyedik bajnoki aranyát

jelentette volna. Hatalmas meccsen 4-3-ra kikaptunk így végül a Vasas is megel?zött minket. Emlékszem még a fákon is lógtak az emberek annyian voltak kíváncsiak a mérk?zésre. Nem tudom, azóta volt –e valaha ekkora közönség a csepeli stadionban. Az viszont biztos, hogy én akkor játszottam utoljára az NB I-ben.

- Utána jött egy fantasztikus, 140 rúgott góllal bajnok Fradi, melynek Ön már nem lehetett a tagja, majd a nehéz id?k, a Rákosi korszak, amelynek nem volt éppen kegyelt csapata a Ferencváros, olyannyira, hogy el?bb ÉDOSZ-t, majd Kinizsit csináltak bel?le a kommunisták és még a zöld fehér színeket is elvették.
- Nehéz id?k voltak, annyi szent! Olyan, valóban szívvel lélekkel az egyesülethez köt?d? embereknek, mint amilyen jómagam is vagyok, iszonyatos volt átélni ezeket az éveket. Ám a Fradi-szív a legsötétebb id?kön is biztos igazodási pontot jelentett számunkra és minden nehézségen átsegített bennünket. Amikor aztán 1956 novemberében újra kikiálthattuk a világ felé, hogy a csapatunk neve Ferencvárosi Torna Club és a színünk zöld fehér, megint minden Fradista igazán boldognak érezhette magát. Emlékszem összegy?ltünk vagy negyvenen a klubházban és jóféle magyar borokkal koccintottunk a jeles eseményre. Lakat Károlytól Kispéter Mihályig minden Magyarországon tartózkodó ikon jelen volt abban a – nyugodtan mondhatom – történelmi pillanatban. Biztos máshogy alakult volna a klub sorsa, talán Európa egyik vezet? egyesülete lehettünk volna, ha nem következik be az, ami november 4-én történt! Amire azonban büszkék lehettünk; a forradalomnak ezt a vívmányát már senki nem vehette el t?lünk.

- Laci bácsi ezt követ?en is mindig a Fradi-család tagja maradt, akár a tartalék-, akár az öregfiúk csapat edz?jeként, majd 1974-ben az FTC Örökös Bajnoka címet is megkapta. Ha valakinek, hát Önnek igazán lehet véleménye arról, hogyan is jutott idáig ez a csodálatos klub, hogy az utóbbi években még a puszta léte is veszélybe került!
- Túl sok olyan személyt engedtünk vezet? pozícióba, akik nem voltak ízig – vérig Fradisták, akikb?l hiányzott az a rajongás, ami bennünk általában apáról fiúra szállt. Ha a Fradit mindig Fradisták irányították volna és nem holmi Újpest, MTK érzelm?ek vagy éppen külföldiek, meggy?z?désem soha nem jutottunk volna ilyen mélyre. Talán most Kubatovék rendbe teszik a Ferencvárost, csodálatos lenne, ha még megérhetném, hogy a csapat huszonkilencedszer is megnyeri a bajnokságot!

- Tiszta szívemb?l kívánom, hogy így legyen, és végezetül arra kérném, hogy énekelje fel hangrögzít?re a Fradi öregfiúk indulót!
- Nagy örömmel megteszem, hiszen mai napig szeretek dalra fakadni, f?leg ha a Fradiról van szó.

Kuriózum: Gyetvai László énekel

Juhász Attila - http://www.ftcbaratikor.hu

A Ferencvárosi Torna Club vezet?sége, sportolói és szurkolói nevében is ?szinte részvétét nyilvánítja ki. Emlékét örökké meg?rizzük!

Ajánló